

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r.,
sprawy **W. G.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.,
z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ż., wyrokiem z 11 grudnia 2017r., skazał W.G. za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. na karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych, każda po 40 zł, oraz orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Wspólnoty kwoty 2000 zł (art. 46 § 1 k.k.).

Wyrokiem z 21 grudnia 2018r Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżony apelacjami prokuratora i obrońcy wyrok m.in. orzekając od oskarżonego na rzecz

pokrzywdzonej Wspólnoty, w miejsce obowiązku naprawienia szkody, nawiązkę w kwocie 3000 zł (art. 46 § 2 k.k.).

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia, postulując uchylenie wyroku drugoinstancyjnego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, zarzucił wystąpienie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. polegającej na wydaniu wyroku pomimo braku, pochodzącego od osoby uprawnionej wniosku o ściganie.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Analiza akt sprawy nie potwierdziła poglądu obrońcy opartego na przekonaniu, że J.K. nie mógł skutecznie żądać ścigania i ukarania sprawcy zniszczenia mienia w postaci młodnika świerkowego na szkodę Wspólnoty Leśno-Gruntowej H. w S.. Uregulowanie przepisu art. 288 § 1 k.k. wymaga, aby ściganie sprawcy tego występku zainicjowane było wnioskiem osoby pokrzywdzonej (art. 288 § 3 k.k.). Oznacza to, że w omawianej sprawie pokrzywdzony musiał wyrazić wolę wszczęcia postępowania zmierzającego do oskarżenia W.G. o popełnienie przestępstwa zniszczenia mienia. Obrońca, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, przedstawił teorię, że wszyscy pokrzywdzeni powinni byli złożyć przedmiotowy wniosek, aby zadośćuczynić wymaganiom procedury. Było to stanowisko błędne. Wyjaśnienia wymagało, że Spółka dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej we wsi S. ma osobowość prawną (została powołana decyzją z 29 maja 1964r. na mocy ustawy z 29 czerwca 1963r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych), wobec czego działa przez organy ją reprezentujące, a takim organem wykonawczym jest Zarząd spółki. Treść statutu Wspólnoty uchwalonego 10 listopada 1968r., potwierdziła, że w przedmiotowej spółce działał Zarząd złożony z przewodniczącego, sekretarza i skarbnika (k. 356, 437). Z dokumentów zawartych w aktach wynikało, że Jan Kupczak był skarbnikiem, a więc należał do organu reprezentującego sprawę Wspólnoty. Decyzję o złożeniu wniosku o ściganie sprawcy występku podjął wspólnie z sekretarzem Zarządu spółki J.C. i po

poinformowaniu o tym zamiarze przewodniczącego Zarządu – H.Ł., przebywającego wówczas za granicą. J.C. i J.K. byli przesłuchiwani na rozprawie i potwierdzili powyższy stan rzeczy. Dodać wypadało, że pozostali współwłaściciele również byli przesłuchiwani w toku procesu i żaden z nich nie zanegował swojego statusu osoby pokrzywdzonej i nie podważył decyzji podjętej przez organ spółki o zgłoszeniu żądania ścigania sprawcy występku.

Podsumowując: fakt, że J.K. był członkiem Zarządu i skarbnikiem Wspólnoty, a także pokrzywdzonym współwłaścicielem, w pełni uprawniał go do reprezentowania spraw spółki, a tym samym złożenia wniosku o ściganie sprawcy czynu na szkodę Wspólnoty, co prowadziło do konkluzji, że nie doszło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, zaś koszty zasądził na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

as